

PASTRAV LA METRU!

marti, 26 mai 2015

Întâmplarea a făcut ca în toamna anului 2014, mai exact pe la mijlocul lunii

septembrie, să am parte de o ieşire la pescuit de pstrăv curcubeu extraordinar

din toate punctele de vedere, cu peripecii multe şi capturi pe măsuri,

dar şi de o vreme nemaipomenit de frumoasă pentru acea perioadă a anului.

Se întâmpla într-o vineri după-amiază. Tocmai ce ieşisem de la muncă. Vremea era foarte răcoroasă, 2-3 grade peste zero, în contrast parca cu soarele puternic, care se rotunjise prin centrul unui grup de nori ce străluceau aiurea pe cerul de-un albastru interminabil. Se prevestea o zi perfectă, iar odată cu ea o presimţire încolcea cu tărie undeva în trunchiurile mele. Intuiam cu un optimism debordant că comia peştilor din acea zi, goana lor agitată, fără cap, în căutarea hranei.

Ajuns

Acasă, mi-am luat soţia şi fetica cu mine şi am urcat într-un suflet pe un râu de munte. Fetele s-au acomodat rapid văzându-şi natural de treburile lor, plimbându-şi admiratul peisajelor din acea zonă muntoasă, de o frumuseţe smulscă din basme. Iar eu...cu ale mele.

Am

ales cu grijă locul unde urma să pescuiesc, am montat lanseta, dar şi prima nădărmă care urma să înşele pe strigăţii din acel perimetru. Am ales pentru început o zonă cu apă plină de repeziciune, cu adâncimi până la un metru şi cu praguri adânci de partea opusă. Rămănea ca eu să lansez din partea accesibilă a malului, unde apa era mai mică.

Am

început cu o oscilantă Bertă Lure, de 7 cm de culoare arămie, echipată cu o ancoră nr 7. Lansam în diagonală, în josul râului, iar apoi recuperam cu smucituri sacadate şi pauze de una, două secunde. După primele lanseuri am reuşit să aduc la mal trei peştri vii de aproximativ jumătate de kilogram, eliberaci, bineînţeles, imediat la locul faptei, dar nu înainte de a fi imortalizaţi şi stocaţi pe hard disk – „tolba amintirilor” din vremurile noastre – deoarece n-a fost prima oară când am explorat locurile acestea şi eram ferm convinşi că aici sălăşluiesc peştri vii, ale căror capturi imortalizate le-ar fi invidiat până şi revistele de specialitate.

Ceea

ce mai rămasese din lumina zilei îmi dădea lesne de înţeles că nu va trece mult până la lăsarea întinericului, aşadar m-am grăbit să urc în amonte şi să schimb locul, deoarece, am mai spus-o, cunoaşteam bine zona şi ştiam de existenţa câtorva gropi imense, ale căror adâncimi variau între doi şi trei metri.

Am

ajuns, numai bine, taman înainte de l sarea întunericului, în amurg. De altfel, perioada optim de hr nire a r pitorilor. A_a c am început cu aceea_i oscilant . Am lansat în diagonal , unde era apa mai adânc , am l sat ca n luca s ating albia râului, iar apoi am început recuperarea. N-a durat mult pân ce primul p str v mi-a atacat n luca mincinoas , iar eu am contrat începându-l cu fermitate. ^i lupta a început... Mi-am dat seama c de partea cealalt a firului se afla un colos al speciei sale, deoarece nici nu-l începasem bine c ci, numaidecât, a _i f cut primele salturi deasupra luciului apei. Am putut astfel, prec de câteva clipe, s -l admir în toat splendoarea sa. Mi se p rea a fi un monstru fascinant. Acel uria_ „p str v curcubeu” s-a scufundat mai apoi în apele reci ale râului de munte, luptând încrâncenat pentru supraviecuire. Î_i c uta parc cu disperare eliberarea, de acolo...din adâncuri.

Cu

r bdarea _i experienta acumulat de-a lungul anilor într-ale pescuitului la r pitori, am adus pe _tele, sleit de ultimele sale puteri, la mal. A urmat imortalizarea evenimentului _i agonia p str vului. Un exemplar puternic de aproximativ 2-2,5 kg...

O

asemenea captur m f cea, f r dubii, cel mai fericit om de pe lume. Au urmat, îns , la pucin timp dup prima captur , înc doi. Ceva mai mici, trebuie s recunosc!

Se

f cuse deja târziu. Nu pentru mine, bineînțeles, c ci hipnotizat de mirajul apei nu realizasem defel trecerea timpului, ci pentru companioanele mele, c rora aerul tare de munte _i mersul pe jos de colo-colo le vl guise puterile.

A_a

c , u_or iritat de îndemnurile tot mai insistente ale sociei _i f r pic de justificare pentru sup rarea mea, am adunat ustensilele _i prada _i am luat-o la pas m runt pe potecuca care ducea spre locul unde parcasem ma_ina. Pe drum, îns , m -mb tam din ce în ce mai tare de fericire gândindu-m la cuica primit recent din car , care m a_tepta, smerit _i ner bd toare în acela_i timp, într-un colc de raft, acas . Urma s -mi alint orgoliul cu m surarea _i cur carea pr zii _i s m delectez, pe final, cu tradiționalul preparat culinar „ m m lig cu pe_te _i mujdei de usturoi”...

Petru Milo_